

The Pechs.

I'm Michal Pech. I introduce you our great family. We're three children – Michal (he's in class seven, a child of school age) My sister Renata is feeling much better. She is a student of fourth grade in a grammar school. She is allowed to do a thing or two and our youngest Pavel (he is like dad) was born in order to be happy at home. And so it is. Our merriment sometimes spoils our lovely parents. Omnipresent mum Vera, a nurse who knows kisses scratches better and dresses a wound. Dad Pavel, who always spoils the biggest fun. A teacher.

And perhaps it might be enough, but we have golden grandparents - granny and grandpa nb. 1, grandparents nb.2. Who are granny and granddad nb. 1? They are old Pavel's parents – granny, a teacher in a kindergarten, granddad-an economist of Uranium mines. Both are retired. They don't live far away. They live in Nedvedice – a small town, which is about 10 kilometres from our place. We can say – a stone's throw from here. And granny and granddad nb. 2? They are my mum Vera's parents. You couldn't believe how far they are. Our granddad was a cause of that problem. In the 60s he left for eastern Slovakia a therapeutic programme. He met a girl Miss Marcela, who works there as a waitress. After a mutual agreement, she followed him to his native town.

And how are the Pechs now? We live rather boringly but peacefully. Sometimes something extraordinarily happens in our life – we get smallpox, Pavlik has got lice and from time to time we can't know Renata- her hair has got other colour than it was on the box. We visit our granny and granddad from childhood. But it's true when we are older we have less time. Every member of our family is very busy. Everybody in his way. We never forget on the journeys to our grandparents. It used to be a great funny connected with cultural opinions. In Nedvedice there is a castle Pernstejn. It was the aim of our excursions a few years.

Pechovi

Jsem Michal Pech. Představím vám naši skvělou rodinu. Jsme tři - tedy děcka já, Michal, sedmák, žák školou povinný. Líp je na tom sestra Renata, studentka čtvrtého ročníku gymnázia, má už leccos dovoleno. A náš nejmladší Pavel (po tátovi) se narodil proto, aby u nás bylo veselo. A tak tomu také je. To naše veselí občas pokazí naši milovaní rodiče. Všudypřítomná máma Věra, zdravotní sestra, která umí pofoukat bolístky a obvázat ránu. Táta Pavel, který vždy překazí tu největší legraci. Učitel.

A možná už by to mohlo stačit, ale máme ještě zlaté prarodiče - babičku a dědu 1, babičku a dědu 2. A kdo jsou babička a děda 1? Jsou to rodiče starýho Pavla - babi učitelka MŠ, děd ekonom ÚD. Oba už na důchodku. Nemáme je daleko. Žijí v 10km vzdáleném městečku Nedvědici, tedy od nás co by kamenem dohodil.

A babi a děda 2? Jsou rodiče mamky Věry. A nevěřili byste, jak to máme za nimi daleko. To způsobil náš děd Josef, když v rámci ozdravného pobytu odjel

v 60 - tých letech na východní Slovensko a tam slečna Marcela pracovala jako servírka. Slovo dalo slovo a Marcela záhy následovala Josefa do jeho rodného města.

A jak se daří rodině Pechových nyní? Žijeme celkem klidně nudně, do vcelku obyčejného života vstoupí občas něco neobyčejného (dostaneme neštovice, Pavlík donese vši a Renatu po ránu nemůžeme poznat - barva na krabičce vypadala jinak).

Za babičkou a dědou 1 jezdíme od malička. Je pravda, že čím jsme starší, tím méně. Bude to asi proto, že každý je něčím zaneprázdněný. Každý po svém. Ale na cesty za nimi nikdy nezapomeneme. Bývala to obrovská legrace spojená i s kulturními zážitky.

V Nedvědici stojí hrad Pernštejn. Stal se na několik let cílem našich výprav.

Pechovci

Som Michal Pech. Predstavím vám našu skvelú rodinu. Sme tri - teda decká: ja, Michal, siedmak, školopovinný žiak. Lepšie je na tom sestra Renata, študentka štvrtého ročníka gymnázia, ktorej už kadečo dovoľujú. A náš najmladší Pavel (po tatovi) sa narodil preto, aby u nás bolo veselo. A tak to veru aj je. Tú našu radosť však občas pokazia naši milovaní rodičia. Všadeprítomná mamka Viera, zdravotná sestra, ktorá vie pofúkať boľacky a obviazať rany. Ocko Pavel, ktorý vždy prekazí tú najväčšiu zábavu. Učiteľ.

A hádam už by to mohlo stačiť, ale máme ešte zlatých starých rodičov - babičku a deda 1, babičku a deda 2. A kto sú babička a dedo 1? Sú to rodičia starého Pavla - babka učiteľka v materskej škole, dedko ekonóm v uránových doloch. Obaja už dôchodcovia. Nemáme ich ďaleko. Žijú v 10 km vzdialenom mestečku Nedvědica, teda od nás čo by kameňom dohodil.

A babička a dedo 2? Sú to rodičia mamky Viery. A neverili by ste, ako to k nim máme ďaleko. Zapríčinil to náš dedo Josef, keď v rámci ozdravného pobytu odcestoval v 60. rokoch na východné Slovensko a tam slečna Marcela pracovala ako servírka. Slovo dalo slovo a Marcela onedlho nasledovala Josefa do jeho rodného mesta.

A ako sa darí rodine Pechovcov v súčasnosti? Žijeme celkom kľudne nudne, do pomerne obyčajného života vstúpi občas niečo neobyčajné (dostaneme kiahne, Paľko donesie vši a Renátu nemôžeme ráno spoznať - farba na škatuľke vyzerala inak).

Za starkou a starkým 1 chodievame od malička. Je pravda, že čím sme starší, tým menej. Bude to asi preto, že každý je čímśi zaneprázdněný. Každý po svojom. Ale na cesty za nimi nikdy nezabudneme. Bývala to obrovská zábava spojená i s kulturnými zážitkami.

V Nedvědici stojí hrad Pernštejn. Stal sa na niekoľko rokov cieľom našich výprav.

A visit to Pernštejn.

The castle is called the pearl of Moravia. It towers above the rock. It has retained its Gothic-renaissance style. It has a clever system of defence. It had five gates provided with drawbridges. The last gate Cerna was curved out from the rock.

Pernštejn was founded in the 13th century. It belonged to the Lords of Pernštejn and it was their property to the 16th century. Their coat of arms was a black bison head with a withy in a golden quarter, thereby hangs a tale about Venava, an ancestor of the Lords of Pernštejn. Who was Venava – Vojtech? He was a very strong and tough man. He wasn't frightened to live in the dense wood of the Czech Moravia boundary. He wasn't afraid of bears, wolves or bisons. He spent a great part of his day at the charcoal pile. Once he was disturbed at his peaceful work by a giant bison. He hadn't seen anything like that before. A fight to the death set off. Venava managed to defeat it. He led a bison with a withy in its nostrils to his master whose castle was in Brno. The prince admired his courage and as a reward he was free from a serfdom. He could build his own manor house. In addition to that he awarded him the about mentioned coat of arms. His house was made of wood. When it burnt to the ground, Venava's descendants built a castle in the same place, and called it Pernštejn and they called themselves Lords of Pernštejn. By way of explanation – what is a withy? A rope made of elastic small trees, which are very sturdy.

The last owners of Pernštejn were the Lords of Mitrov.

In the 17th century the castle was besieged by Swedish soldiers, but in vain. It was abandoned.

Návštěva Pernštejna

Hrad bývá nazýván perlou Moravy. Vypíná se na skále a dodnes si zachoval svoji goticko-renesanční podobu. Pernštejn měl důmyslný obranný systém. Měl pět bran, ty byly opatřeny padacími mosty. Poslední brána Černá byla vytesána ve skále.

Hrad Pernštejn patřil rodu Pernštejnů, byl založen asi ve 13. století. Ti vlastnili hrad až do století 16. Měli v erbu černou zubří z houžví ve zlatém poli, k němuž se váže lidová pověst o siláku jménem Věnava. Kdo byl tedy onen Věnava (Vojtěch)? Muž silný a otužilý, v hustých lesích na pomezí Čech a Moravy se cítil jako doma. Nelekal se medvědů, zubrů, jelenů ani vlků, měl pro strach uděláno. Většinu dne trávil u milíře, kde páčil uhlí. Jednou ho však v jeho poklidné práci vyrušil nezvaný host. Obrovitý zubr, jakého Věnava dosud nespatriil. Rozpoutal se boj na život a na smrt. Z posledních sil se Věnavovi podařilo zvíře ovládnout, za houžev zubra držel a vedl ho za sebou. Ubíral se na brněnský hrad, kde sídlil kníže. Obdiv knížete vynesl chudému uhlíři osvobození z poddanství a možnost vystavět si vlastní sídlo. Navíc mu panovník udělil již výše zmiňovaný znak. Na vymezeném místě si Věnava postavil dřevěné sídlo, a když vyhořela, postavili jeho potomci v těchto místech hrad a dali mu jméno Pernštejn, sebe pak nazývali pány z Pernštejna. A na vysvětlenou-čože je to houžev? Provazy spletené z pružných stromků, které jsou pružné a pevné a ledacos vydrží. Jsou zkrátka houževnaté.

Po Pernštejnech se na hradě vystřídali další držitelé, posledními majiteli byli Mitrovští.

Hrad v 17. století obléhali i Švédové, ale marně. Byl nedobytný.

Návšteva Pernštejna

Hrad bývá nazývaný perlou Moravy. Vypína sa na skale a dodnes si zachoval svoju goticko-renesančnú podobu. Pernštejn mal dômyselný obranný systém. Mal päťoro brán, tie boli vybavené padacími mostmi. Posledná brána – Čierna – bola vytesaná v skale.

Hrad Pernštejn patril rodu Pernštejnovcov, bol založený asi v 13. storočí. Tí vlastnili hrad až do storočia šiestnásteho. Mali v erbe čiernu zubriu hlavu s húžvou v zlatom poli a k nemu sa viaže ľudová povesť o silákovi menom Věnava. Kto bol vlastne tento Věnava (Vojtěch)? Muž silný a otužilý, v hustých lesoch na pomedzí Čiech a Moravy sa cítil ako doma. Neľakal sa medveďov, zubrov, jeleňov ani vlkov, bol jednoducho nebojsa. Väčšinu dňa trávil u miliera, kde páčil uhlie. Raz ho však v jeho pokojnej práci vyrušil nezvaný hosť. Obrovský zubor, akého Věnava doteraz nevidel. Rozpútal sa boj na život a na smrť. Z posledných síl sa Věnavovi podarilo zviera ovládnuť, držal ho za húžvu a viedol za sebou. Uberal sa na brniansky hrad, kde sídlil knieža. Obdiv kniežaťa vyniesol chudobnému uhliarovi vyslobodenie z poddanstva a možnosť postaviť si vlastné sídlo. Navyše mu panovník udelil už skôr spomínaný znak. Na vymedzenom mieste si Věnava postavil drevené sídlo a keď vyhořelo, postavili jeho potomkovia na týchto miestach hrad a dali mu meno Pernštejn, seba potom nazvali pánmi z Pernštejna. A na vysvetlenie – čože je to húžva? Povrazy spletené z ohybných mladých prútov, ktoré sú pružné a pevné a kadečo vydržia. Sú skrátka húževnaté.

Po Pernštejnoch sa na hrade vystriedali ďalší majitelia, poslednými boli Mitrovskí.

Hrad v 17. storočí obliehali i Švédí, ale márne. Bol nedobytný.

And what is hidden in its bowels?

- *wonderful gothic brick vault*
- *knightly hall*
- *noteworthy hall of conspirators*
- *dungeon*
- *castle chaple*
- *extensive library*

It hangs a tale to the castle about a memorable yew which grows in the castle grounds. A crusader put a stick before a starting building of the castle Pernstejn . He didn't believe that builders would build a castle on a rock. The soldier stuck a stick in the ground and said that he would believe only when a stick had leaves.

It's said that that from that time is the tree destiny tied with the castle destiny. If the tree perished, the castle would be destroyed too.

It's 21st century. The yew is there where it was in the past and the castle Perstejn is on its place too.

When we went on a family trip it was impossible to find a car park from time to time. So we decided to go for a walk to the quaint places of the river basin Svatka. The forests changed with meadows and lakes, places created for recreation and a rest.

When parents were strong, they made even a hike to a castle Zubstejn. Today there are only the ruins of a large castle, which was named Rock originally, in Latin it's Lapis . It's situated to the north of Bytrice and belongs to the oldest Moravian castles. It protected trading ways at the beginning of 13th century to Policka. The castle's fame wasn't long. The castle was empty in 1348. Many legends have been woven about the one.

As you see my parents could choose really good place.

A co skrývá ve svých útrokách?

-krásné gotické klenby

-rytířský sál

-pozoruhodný sál spiklenců

-hladomornu

-hradní kapli

-rozsáhlou knihovnu.

K hradu se váže i pověst o památném tisu. Ten roste v areálu hradu. Ještě jako hůl jej zde před zahájením stavby Pernštejna zanechal pocestný, křížácký voják, který nevěřil, že se stavitelům podaří na skále postavit hrad. Ti mu odpověděli, že nestaví z jeho víry, ale z kamene. Pocestného odpověď zarazila, zapíchl svou hůl do země a prohlásil, že uverí tehdy, až se hůl zazelená. Během pokračující stavby se hůl ujala, zazelenala a vyrostl z ní statný tis. Od té doby se říká, že osud stromu je svázán s osudem hradu. Zanikne-li tis, je s Pernštejnem konec.

Píše se 21. století. Tis stojí na svém místě. Hrad Pernštejn také.

Někdy se při našem rodinném výletování stalo, že u hradu Pernštejna nebylo možné zaparkovat. Vydali jsme se tedy do malebných zákoutí v povodí řeky Svatky. Zde se lesy střídají s loukami a rybníky, místy jako stvořenými pro rekreaci a oddych. A když byli rodičové obzvlášť při síle, vymysleli výšlap dokonce až na hrad Zubštejn. Dnes jsou to pouze zbytky rozlehlého hradu, jež se původně nazýval Kámen, latinsky Lapis. Leží východně od Bystřice a patří k nejstarším moravským hradům. Jeho úlohou na počátku 13. století bylo chránit obchodní cesty vedoucí podél řeky Svatky z Brna na Poličku. Sláva hradu však nebyla dlouhá. Již roku 1348 byl pustý. I on je opředen mnoha pověstmi.

Jak je vidět, uměli si naši staroušci místo opravdu vybrat.

A čo skrýva vo svojich útrokách?

-krásne gotické klenby

-rytíersku sálu

-pozoruhodnú sálu sprisahancov

-hladomorňu

-hradnú kaplnku

-rozsiahlu knižnicu

K hradu sa viaže aj povesť o pamätnom tise. Ten rastie v areáli hradu. Ešte ako palicu ho tu pred začatím stavby Pernštejna nechal pocestný, križiacky vojak, ktorý neveril, že sa staviteľom podarí na skale postaviť hrad. Ti mu odpovedali, že nestavajú z jeho viery, ale z kameňa. Pocestného odpoveď zarazila, zapíchol svoju palicu do zeme a vyhlásil, že uverí len vtedy, až sa palica zazelená. V priebehu pokračujúcej stavby sa palica ujala, zazelenala sa a vyrástol z nej statný tis. Od tých čias sa hovorí, že osud stromu je zviazaný s osudom hradu. Ak zahynie tis, je s Pernštejnem koniec. Píše sa 21. storočie. Tis stojí na svojom mieste. Hrad Pernštejn tiež.

Niekedy sa pri našom rodinnom cestovaní stalo, že sa pri hrade Pernštejn nedalo zaparkovať. Vydali sme sa preto do malebných zákutí v povodí rieky Svatky. Tu sa lesy striedajú s lúkami a rybníkmi, miestami ako stvorenými na rekreáciu a oddych. A keď sa rodičia cítili byť zvlášť vo forme, vymysleli výstup dokonca až na hrad Zubštejn. Dnes sú to iba zvyšky rozľahlého hradu, ktorý sa pôvodne nazýval Kameň, po latinsky Lapis. Leží na východ od Bystřice a patrí k najstarším moravským hradom. Jeho úlohou na počiatku 13. storočia bolo chrániť obchodné cesty, vedúce pozdĺž rieky Svatky z Brna na Poličku. Sláva hradu však nebola dlhá. Už v roku 1348 bol pustý. Aj on je opradený mnohými povestami.

Ako vidieť, vedeli si naši starkí miesto skutočne vybrať.